

52. De mirakuleuze genezing van Flavie Dewilde

De betekenis van het Zuidfranse Lourdes zal iedereen wel bekend zijn maar wat weinigen weten is dat ook een Pervijzenaar in 1924 mirakuleus zou genezen zijn na een bezoek aan de wereldberoemde grot.

De in 1924 22-jarige Flavie Dewilde, vertrok op 1 juni van datzelfde jaar per trein vanuit Veurne naar Lourdes. Ze was reeds 5 en een half jaar ziek en was in een zodanig slechte toestand dat ze de trein moest worden ingedragen. Men was dan ook niet weinig verbaasd toen ze er bij haar terugkeer fris en gezond uitzag en dat ze op eigen krachten uit de trein kon stappen en haar weg vervolgen.

De plaatselijke kranten lieten dan ook niet na dit heuglijke nieuws te melden.

Over haar terugkeer lezen we in de krant het volgende :

Donderdagavond is te Veurne met den trein van 8 ure 48, aangekomen uit Lourdes, de genaamde Flavie Dewilde...

Dewilde Flavie werd afgehaald aan de statie door hare ouders, den E.H. Pastoor en verschillende andere personen der gemeente Pervijze. Aan de statie te Veurne was eene groote massa volk toegestroomd, zoodanig dat de politie der stad met de meeste moeite het volk kon op afstand houden om de wonderbaar genezene toe te laten haren weg te vervolgen. Een bloemtui werd haar aangeboden, en daarna werd zij per auto door de stad gevoerd. Eene ovatie werd haar gebracht. Het zag zwart van volk. Men kon met moeite door de menigte. Vandaar zijn de automobielen in de richting van Pervijze vertrokken.

Na dit nieuws heet van de naald, meldt dezelfde krant enkele dagen later meer bijzonderheden en achtergronden over deze wonderbaarlijke genezing.

Flavie Dewilde was de dochter van August en Sophia Devroe. Ze was geboren te Pervijze op 6 maart 1902 en was de zevende uit een gezin van negen kinderen waarvan er in 1924 nog 5 in leven waren. Haar vader was eveneens geboren te Pervijze in 1854 en was de zoon van Pieter Dewilde, afkomstig van Nieuwkapelle, en van Theresia Decock. Hij was voor de oorlog kolenkoopman en na de oorlog werkmans, later landbouwer, en woonde

zijn ganse leven op het gehucht de Vijf Huizen.

Een broer van Flavie ; Jules Dewilde, sneuvelde in januari 1918 als soldaat bij het 14 Linierregiment en werd begraven te Langemark. Een zus van haar, Maria, overleed in een Belgische schoolkolonie in het Franse Ballainvilleirs in 1917.

Een andere zuster van haar, Elisa, woonde heel haar leven te Pervijze en was er gehuwd met Rochus Verhaeven.

Tot daar enkele familiale achtergronden van Flavie Dewilde.

Het ganse gezin verbleef in 1919 als vluchteling te Orly, in Frankrijk. Daar werd Flavie voor het eerst aangetast door een darmontsteking. Daarna kreeg zij nog een slepende luchtpijpontsteking. Nog te Orly, in juni 1919, kreeg zij de Heilige Sacramenten der stervenden toegediend. Ze haalde het echter en kwam in juni 1920 ziekelijk terug naar Pervijze.

Over het verdere verloop van haar ziekte en de daaropvolgende genezing, schrijft de krant het volgende :

In januari 1922 veroorzaakte de longontsteking erger verwickelingen, zoals hoofdgezwel, zenuwpijnen en later asthma. Den 18 December 1922 vertrok ze bij familie naar Brussel om beter te kunnen verzorgd worden, doch wegens besmettelijkheid der ziekte moest zij de familie verlaten en keerde zij terug naar Pervijze einde April 1923. M. de doktor Dumon, van Brussel, gaf haar, om te beginnen, inspuitingen met "tuberculine, ozone, iodiol". Vervolgens heeft zij vier dozen "piqures d'antiphymase" verbruikt, en daar tusschen in, schier dagelijks "piqures de huile camphrée et de strychnine" en op het einde van 1923 "piqures de cacodylase".

Dr Dumont heeft haar veertien dagen verzorgd in het hospitaal Elisabeth, in Augustus 1923. Hij verklaarde dat zij een slepende longteering had, die het ergst was op de linkerzijde, met ontsteking op het buitenvlies der long. De teering had ontsteking verwekt van het tandvlies en spiervrzwakking op het linker been. De Zusters van het hospitaal Elisabeth wekten Flavie op haar genezing van O.L. Vrouw van Lourdes af te smeecken. Zij wist sedert lang dat voor haar, zonder bovennatuurlijke tusschenkomst, geen genezing meer te verhoppen was ; toch droomde zij van genezing om een hooger levensideaal te kunnen nastreven.

Op 17 April werd haar meegedeeld door den Ziekendienst van den Nationalen Bedevaart, onder leiding van E.H. Swalus, dat zij mocht deelnemen aan den bedevaart die uit Brussel vertrok den 3 Juni. Naarmate die dag naderde, vermeerderde ook haar onwankelbaar betrouwen op de almachtige voorspraak van Maria. Hoedanigs was haar toestand op 1 Juni 1924 ? Zij was standvastig bedlegerig ; zij was onbekwaam te gaan of recht te staan ! Hoest, fluimen en koorts waren aanhoudend en ergst nog's morgens, zooals bij alle zware teringlijders. Zij was zoo kortborstig dat zij bij warme dagen schier ademloos was. M. de doktor Dumont had voorgeschreven, dat zij in den trein, nevens een openstaand venster moest geplaatst zijn. Toen de "asthmacrisissen" overkwamen, werden hare vingertoppen blauw en was het rusten op den rug of de linkerzijde onmogelijk.

Zij had dikwijls zenuwpijnen in het hoofd. Tengevolge van de tandvliesontsteking, kon zij gansch het tandvleesch oplichten en met haar zieke, wikkende tanden was het haar niet mogelijk, zelfs broodkruim te doorbijten. Haar lippen waren blauw van de koorts. Voor alle voedsel nam zij één tot twee pinten melk per dag en vier- tot vijfmaal daags het derde van een eierdooier in die melk geslagen. Boven de linker knie, na een wekenlang gezwel, waren de spieren gedeeltelijk weggeteerd. Het linkerbeen was merkkelijk dunner dan het rechter, en onder de huid zag men de beenderen zich duidelijk uitteekenen.

Aldus hebben haar familieleden, geburen en medeparochianen haar gezien ; verschillende waren haar een gelukkige reis komen toewenschen en hadden haar zelfs een penning voor de reiskosten in de hand gestopt. In dezen erbarmelijken staat hebben zij haar gekend, én hare vriendinnen uit de Veurnsche naaischool, én de statiebedienden die haar op een draagbaar in den trein plaatsten, én de menigvuldige bedevaarders, zieken en ziekendiensters van den Nationalen Bedevaart, die te Lourdes aankwam den 4 Juni laatstleden.

Van haar gewone sterke medicijnen had ze niets op reis willen mee nemen : haar betrouwen berustte gansch op de voorspraak van haar welbeminde hemelsche Moeder. Haar ziekelijke toestand bleef onveranderd tot den 5 Juni. Dien dag, tijden de H. Sakramentsprocessie, gevoelde zij in de beenen een hevige zinding. Was dat nu een voortteeken van hetgeen 's anderendaags zou gebeuren. Haar betrouwen was er nog door versterkt.

Den voormiddag van den eersten Vrijdag in H. Hartemaand - dag op denwelken zij bij voorkeur hare genezing gewenscht had - werd zij nedergelaten in het wonderwekkend water....

Een overweldigende gewaarwording maakte zich van haar meester. "Ik ben genezen" riep zij uit, en aanstonds gaf zij uiting aan gevoelens van overweldigende vruedge en innigste dankbaarheid.

Vanaf dien tijd was zij genezen. Koorts, hoest en fluimen, blijven terstond achter ; uitspraak en ademhaling zijn regelmatig ; zij eet al wat opgediend wordt ; tanden en beenen zijn genezen. Alhoewel de genezene zich heel en al gezond gevoelde, zagen de dokters nog sporen van longaandoening, op 6 Juni, welke op één na verdwenen waren bij een nieuw onderzoek op 12 Juni.

De Pervijsenaren waren letterlijk verslagen toen zij haar terug zagen den 12 Juni ; zij moesten toch hun eigen oogen gelooven. De ongeloovigen zullen pogen dit feit te verkrachten - al zagen zij een dode verrijzen, nog zouden zij niet gelooven - 't en ware Gods genade hun alsdan de gave des Geloofs terug schonk..."

<p>f</p> <p>Vroom aandenken aan</p> <p>mevrouw FLAVIE DEWILDE</p> <p>geboren te Pervijze op 6 maart 1902 en godvruchtig overleden te Lichtervelde op 9 juli 1983, gesterkt door het heilig sakrament van de zieken.</p> <p>Met deze dierbare overledene heeft een zeer fijn mens, ja een uitzonderlijk-fijngevoelige vrouw ons verlaten. Zij was rijk begaafd naar hart en geest, heel dankbaar, vol begrip voor anderen. Niet weinigen heeft zij steeds gesteund en bemoedigd door haar sterk vermogen om zich in te leven en méé te leven met hun vreugden en hun verdriet.</p> <p>Zij was ook fijn en fijngevoelig in haar kristelijk geloven. En dat geloof was bij haar niet abstract, stond niet buiten het leven, maar was wél heel concreet. Zij hield van de Heer : zij kon en mocht erover spreken en ervan getuigen, in een oprechtheid, een eenvoud en bescheidenheid die haar zo sterk kenmerkten. Zij hield van de Kerk en van dit stukje Kerk dat déze parochie en dit rustoord is : zij hield van en bad voor de priesters en de mensen van onze Lichterveldse parochiegemeenschap, voor de zusters, de verantwoordelijken, het verplegend en ander personeel en de bewoners van het rusthuis dat zij bewonen mocht. Zij hield van de missies en de missionarissen, gekende en ongekende ; zij bad én werkte ervoor elke dag opnieuw. Zij was zo diep en intens gelukkig dat zij op deze bescheiden wijze mocht meehelpen aan de opbouw van het Godsrijk op aarde. Zij hield van en bad voor de zieken en beproefden en voor zoveel intenties die haar werden toevertrouwd...</p> <p>Haar gezondheid was broos en kwetsbaar, haar zielkracht was er des te sterker om : al de pijn, de</p>	<p>ongemakken en tegenslagen heeft zij moedig gedragen en wat méér en beter is : op-dragen aan de Heer. Zij kende de spreuk van priester Poppe : werken is goed, bidden is beter, lijden is best.</p> <p>Niet weinigen hebben zeer veel verloren door haar heengaan. Of misschien toch niet ? Zou zij inderdaad nu niet, met nog grotere liefde en genegenheid, meewerken aan de verdere opbouw van Gods Kerk op aarde ? Zou zij niet onze rechtstreekse voorspreekster zijn bij de Heer zelf ?</p> <p>Heer, onze God : Wij vertrouwen deze dierbare overledene toe. Haar leven, haar werken en bidden leggen wij in Uw handen. Laat haar nu «thuis» komen bij U en er voor eeuwig gelukkig zijn. En mogen wij trouw blijven aan het mooiste en edelste dat in haar heeft geleefd. Amen.</p> <p>Danken voor uw gebeden en blijken van deelneming :</p> <p>Eerwaarde Zuster bestuurster en medezusters van het Sint-Jozef Rustoord te Lichtervelde, Eerwaarde Heer Aalmoezener, Het verplegend en onderhoudspersoneel, De leden van het Ere-fonds voor verpleegsters, Nationale vereniging van Katholieke Vlaamse verplegenden, de families DEWILDE en VERHAIVEN.</p> <p>Druk Dewaele, Nieuwpoort Uitvaartverzorging pvba Dezutter, Nieuwpoort</p>
--	--

Flavie bleef ongehuwd en is op 81-jarige leeftijd overleden in 1983.